

noget vanskeligt at komme fra ét uddannelsesforløb til et andet.

Derfor er det overordentlig vigtigt, at der etableres nogle lokale fora, hvor uddannelsesstedernes ledere kan mødes, ikke bare for at koordinere, men forhåbentlig også for mere overordnet at diskutere, hvordan de skaber de bedst mulige uddannelser i deres lokalområder, og hvordan de gør det lettest muligt at være elev.

I Det Radikale Venstre håber vi, at den påtænkte lovændring vil styrke den lokale samarbejdsånd og -vilje på bekostning af købmandsånden og den overdrevne konkurrencementalitet, som her og dér er med til at ødelægge grundlaget for et fornuftigt uddannelsessamarbejde.

I Det Radikale Venstre kan vi også tilslutte os de øvrige ideer, der ligger i lovforslaget, og hilser i det hele taget lovforslaget velkommen.

Jan Kørpke Christensen (FP):

Men henblik på at opnå afbureaukratisering og besparelser er det efter Fremskridtspartiets mening vigtigt, at alle skoler samarbejder inden for relevante områder. Det er efter vor opfattelse ineffektivt for samarbejdet mellem de forskellige ministerier og dermed disses uddannelsesinstitutioner, at AMU-centrene hører under Arbejdsministeriet og handelsskolerne og tekniske skoler under Undervisningsministeriet.

Jeg tager også det aspekt med, fordi jeg synes, det er vigtigt, at man ligesom tager den debat op og prøver at kigge på, om det, der hedder uddannelse, nu ikke ligger bedst under Undervisningsministeriet.

Fremskridtspartiet ser som sagt frem til, at al undervisning kan samles under ét ministerium, og det naturlige sted ville være det, der på daværende tidspunkt hed Undervisnings- og Forskningsministeriet. Når jeg siger »på daværende tidspunkt«, er det, fordi jeg faktisk citerer bemærkningerne til Fremskridtspartiets forslag fra 1989.

Derudover har vi i beslutningsforslag nr. B 23 fra 1990-91, anden samling, netop påvist det, der ligger i dette forslag: at man skal tvinges til at samarbejde på disse områder. Der var på daværende tidspunkt utrolig mange eksempler på – man kan også finde enkelte eksempler i dag, men jeg kender ikke så mange som fra dengang – at der f.eks. var et AMU-center på den ene side af vejen og en teknisk skole på den anden, og hvor man skulle i gang med et svejskursus, men hvor man ikke ville udlåne udsty-

ret til den skole, der lå på den modsatte side af gaden.

Det var det, der på daværende tidspunkt fik Fremskridtspartiet til at foreslå dette her. Så ligesom på andre områder – som jeg sagde tidligere på dagen – er det jo skønt, at man faktisk erkender, at det, vi står for, slet ikke er så dårligt endda, og det skal regeringen have tak for.

Jeg vil sige, at når vi drøfter disse ting, så er det – og det vil jeg godt understrege en gang til – utrolig vigtigt for, at man får den optimale udnyttelse, at man ikke har det stive system længere. Som jeg sagde indledningsvis, er det tvingende nødvendigt, at vi får et system, hvor det hele ligger under ét ministerium. Jeg håber, at regeringen – nu har jeg også understreget det her i dag – vil tage det op, og så vil vi måske få det at se. Det tager nok en 5-6 år, før regeringen forstår, hvad Fremskridtspartiet siger, men så er vi glade for til den tid måske at kunne stå og sige: Hvad sagde vi dengang? Jeg ved godt det dér med, at man skal have en hele masse ministre osv. Det kan måske være det, der er til hinder for det, men jeg håber alligevel, at man vil se positivt på det her forslag.

Det er klart, at når det her stort set – »stort set« vil jeg gerne understrege – er Fremskridtspartiets beslutningsforslag, nr. B 23, fra denne samling, kan vi naturligvis ikke stemme imod. Så må vi tage imod det med kyskhånd.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrhund (S):

Jeg vil nu godt sige til hr. Jan Kørpke Christensen, at der er en væsentlig forskel på det, som hr. Jan Kørpke Christensen her står og taler for, nemlig samkøring af de to, jeg ved ikke, om man kan bruge udtrykket uddannelsesretninger, vi har, og så det, som vi nu taler om, nemlig at vi på disse områder nu får de to tunge skolesystemer, arbejdsmarkedsuddannelserne og erhvervsuddannelserne, til at samarbejde – først og fremmest dem, men også andre – på sæt og vis og på en sådan måde, at man stadig væk har selvstændige bestyrelser og selvstændige styrelser, hvor det er arbejdsmarkedet parter – og det er det, vi lægger så megen vægt på – der har indflydelsen på, hvordan og hvorledes tingene skal foregå.

Nu jeg alligevel er heroppe, vil jeg da ikke undlade at sige til fru Ulla Tørnæs, som stillede det spørgsmål, om ikke det her lovforslag var overflødigt, at det synes jeg ikke det er. Jeg synes, at der er mange områder, hvor man godt